

Україні на сучасному етапі є те, що він формується за нестабільної економічної ситуації. Внаслідок цього у державі за останні роки розвинулася інвестиційна криза, що характеризується: прискореним відтоком фінансових ресурсів у торговельно-посередницьку та фінансово-розподільну сфери економіки, що знизило фінансові резерви відтворення основних засобів реального сектора; різким зниженням конкурентоспроможності продукції підприємств вітчизняної промисловості; значним зростанням ризику реальних інвестицій; падінням інвестиційно-інноваційного потенціалу за межі нормального рівня економічної безпеки.

Серед найбільш важливих факторів погіршення інвестиційного клімату та виникнення інвестиційної кризи в Україні можна відзначити такі: політична нестабільність; соціальна напруга; зниження державної підтримки інвестицій; неінвестиційна орієнтація державного бюджету, яка виражається у нестачі інвестиційних ресурсів та у фінансуванні інвестицій за залишковим принципом; відсутність створеного державою мотиваційного механізму залучення кредитних ресурсів; слабкий розвиток інвестиційної інфраструктури; недостатній розвиток фінансових ринків як інструменту забезпечення ефективного розподілу грошових ресурсів; слабкий ефект від інституційних перетворень у приватному секторі економіки; вплив загальної кризи національної економіки; підвищення рівня інвестиційного ризику у державі, що пов'язане з нестабільністю податкового законодавства та інфляцією; слабка мотивація довгострокових інвестицій.

Крім того, факторами негативного інвестиційного клімату України відсутність цільової і послідовної політики держави у сфері інвестиційної діяльності, недоліки в державному управлінні, невизначений у деяких випадках статус інвесторів, складний порядок адміністративних процедур, неврегульованість питань відповідальності учасників

інвестиційних відносин, у тому числі держави. Ці фактори примушують як вітчизняних, так і іноземних інвесторів проводити обережну і очікувальну політику у сфері інвестиційної співпраці з Україною [2, с.168].

На сьогодні органи державної влади України не повною мірою враховують значимість даних факторів, віддаючи пріоритет не поліпшенню інвестиційного клімату, а фінансовому оздоровленню та скороченню інфляції. Однак тільки рішучі дії у всіх напрямках, послідовна боротьба з тими обставинами, що заважають інвесторам, дозволить забезпечити приплив інвестицій й економічне зростання в державі.

Держава повинна використовувати гнучку систему стимулів для реалізації наміченої промислової політики. Набір преференцій і пільг повинен диференціюватися, зокрема в залежності від рівня інвестицій в інфраструктуру.

Ефективне податкове регулювання інвестиційної діяльності, спрямоване на її стимулювання шляхом встановлення періоду податкових канікул, зниження ставок податку на прибуток, інвестиційні та реінвестиційні знижки при веденні НДДКР у великих розмірах – це заходи, що довели свою ефективність у низці розвинених країн.

Варто зазначити, що активна позиція держави, спрямована на боротьбу з корупцією, зниження адміністративних бар'єрів, скорочення багатоетапних бюрократичних процедур узгодження та експертиз інвестиційних проектів, дозволить реалізувати головну конкурентну перевагу – швидкість запуску інвестиційних проектів, що важливо на сучасному етапі розвитку [3, с.65].

Отже, формування сприятливого інвестиційного клімату має розглядатися в Україні як стратегічно важливе завдання, реалізація якого пов'язана з низкою тактичних рішень, що не чекають відстрочення. Тільки у цьому випадку інвестори зможуть змінити оцінку перспектив ведення бізнесу в Україні та переорієнтувати інвестиційні потоки.

Література

1. Коваленко С. О. Інвестиційний клімат в Україні та напрями його покращення / С. О. Коваленко // Вісник економіки транспорту і промисловості. – 2012. – №38. – С. 366-368.
2. Третяк Н. М. Фактори формування інвестиційного клімату в Україні / Н. М. Третяк // Фінансовий простір. – 2013. – №3. – С.165-170.
3. Калинина Л. Л. Инвестиционный климат как фактор обеспечения структурной перестройки экономики / Л. Л. Калинина // Вестник РГГУ. Серия: Экономика. Управление. Право. – 2014. – №21(144). – С.56-65.

УДК 658.15:339.13

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЮ СТІЙКІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ МІНЛИВОГО РИНКОВОГО СЕРЕДОВИЩА

Ксенченко Л. – ст. 4 курсу, гр. Ф_{вн}-41

Науковий керівник – к.е.н., доцент Руденко В.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Завдання сучасного розвитку вітчизняних підприємств, пов'язані з постійним подоланням кризових ситуацій, визначають особливі вимоги до фінансової стійкості як стратегічного фактору фінансової безпеки їх діяльності, зростання її ділової активності та інвестиційної привабливості. В умовах мінливого ринкового середовища проблема

управління фінансовою стійкістю підприємства набуває особливої актуальності.

Управління фінансовою стійкістю підприємства розглядають як сукупність скоординованих та цілеспрямованих заходів і дій щодо розробки та реалізації управлінських рішень зі збереження задовільного фінансового стану, завдяки

якому забезпечуються структурна цілісність підприємства та можливість продовження основної діяльності [1, с.775].

У сучасній мінливій економіці управління фінансовою стійкістю підприємств повинно відповідати як мінімум двом умовам: 1) відповідність умові поточної стійкості, яке можна трактувати, як здатність виплачувати борги та зберігати мінімум поточної прибутковості власникам (умова прибутковості та платоспроможності); 2) відповідність умові перспективної (динамічної) стійкості, що означає здатність забезпечувати накопичення для розвитку та модернізації підприємницької діяльності, тобто можливість бути досить гнучким, пристосовуватися до змін середовища та бути життєздатним в динаміці (умова інвестиційної привабливості).

Управління фінансовою стійкістю залежить від типу фінансової політики, яка застосовується на підприємстві, оскільки від неї залежить допустимий рівень ризику та рентабельності [2, с.152].

Реалізуючи консервативну фінансову політику, підприємство при управлінні структурою джерел фінансування віддає перевагу власним джерелам фінансування, що обумовлює недостатній рівень рентабельності активів через відсутність ефекту фінансового важеля та високу ціну капіталу. Результатом даної фінансової політики є мінімізація втрати фінансової стійкості, однак в результаті недостатнього фінансування інвестиційної діяльності можливе зниження конкурентоспроможності продукції. Для збереження фінансової стійкості в довгостроковому періоді важливо регулювати відпускні ціни на готову продукцію шляхом мінімізації постійних витрат підприємства, а також активізувати заходи з просування продукції.

При проведенні поміркованої політики управління фінансами досягається позитивний ефект фінансового важеля, який обумовлює достатню фінансову стійкість підприємства та знижує середньозважену вартість капіталу. В умовах помірної політики управління фінансами підприємства отриманий прибуток направляється на інвестиційні проекти та створення резервних фондів. Даний тип політики є оптимальним, оскільки забезпечує досягнення цілей фінансового менеджменту з оптимальним рівнем ризику втрати фінансової стійкості та створює можливість формування запасу

фінансової міцності на випадок несприятливого впливу зовнішніх факторів.

Особливість агресивної політики управління фінансами полягає в низькій фінансовій стійкості підприємства, а під впливом негативних внутрішніх або зовнішніх факторів вона може привести до банкрутства. При управлінні фінансовою стійкістю доцільно здійснити реструктуризацію заборгованості, ранжувати інвестиційні проекти за ступенем релевантності та здійснювати їх у цій послідовності. Вивільнені фінансові ресурси доцільно спрямувати на збільшення обсягу власного капіталу підприємства з метою підвищення фінансової стійкості.

Управління фінансовою стійкістю підприємства залежить також від цільових показників фінансової стійкості [3, с.45]:

1. Якщо показники фінансової стійкості погіршилися в середньому до 5%, то в такому випадку необхідно створення резервів за рахунок чистого прибутку, що призведе до підвищення частки власного капіталу, а також збільшення величини джерел власних оборотних коштів.

2. Якщо показники фінансової стійкості погіршилися в середньому до 10%, то необхідно посилення роботи щодо стягнення дебіторської заборгованості, що призведе до підвищення частки грошових коштів, прискоренню оборотності оборотних коштів і зростання забезпеченості власними оборотними засобами.

3. Якщо показники фінансової стійкості погіршилися в середньому до 15%, то необхідно зниження витрат виробництва, що призведе до зниження величини запасів і витрат і до підвищення рентабельності реалізації.

4. Якщо показники фінансової стійкості погіршилися в середньому до 20%, то необхідно прискорення оборотності дебіторської заборгованості, що призведе до ритмічності надходження коштів від дебіторів, більшого запасу фінансової міцності за показниками платоспроможності.

Таким чином, управління фінансовою стійкістю є необхідним для підтримання в умовах мінливого ринкового середовища фінансової рівноваги, стабільної платоспроможності, кредитоспроможності та інвестиційної привабливості підприємства. Тому необхідно приділяти підвищену увагу управлінню фінансовою стійкістю, аналізуючи її та виявляючи шляхи її підвищення.

Література

1. Погрішук Г. Б. Управління фінансовою стійкістю підприємства в умовах ринкової турбулентності / Г. Б. Погрішук, В. В. Руденко // Глобальні та національні проблеми економіки. – 2015. – Вип. 6. – С. 773-778.
2. Штейкина М. В. Управление финансовой устойчивостью предприятия / М. В. Штейкина // Вопросы экономики и права. – 2011. – №6. – С. 151-155.
3. Зубко А. С. Концепция принятия решений по управлению финансовой устойчивостью предприятия / А. С. Зубко // Восточно-Европейский журнал передовых технологий. – 2012. – №2/10(56). – С. 44-46.

УДК 336.221.001.26:658

ОПТИМІЗАЦІЯ ОПОДАТКУВАННЯ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Кузьменко М. – ст. 4 курсу, Ф_{вн}-41

Науковий керівник – к.е.н., ст. викладач Волошук Р.С.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

У сучасних реаліях у ринковій економіці склалася ситуація, за якої зміни, викликані різними